

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **D. S.**, státní příslušnost Ruské federace
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 2. 6. 2022, čj. MV-88913-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se na soud obrátil proto, že ministerstvo vnitra nevyhovělo jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Důvodem zamítnutí bylo, že žalobce neprokázal jednu ze zákonných podmínek – minimální měsíční příjem. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Dosavadní průběh řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce požádal dne 20. 7. 2021 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K žádosti přiložil doklad o zajištění ubytování (nájemní smlouvu), platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2020, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení o stavu nedoplatků na pojistném a penále na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, výpis z živnostenského rejstříku, doklad o zdravotním pojištění a kopii cestovního pasu.
3. Ministerstvo vyzvalo dne 12. 8. 2021 žalobce k odstranění vad žádosti, a to konkrétně k předložení vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020 za účelem doložení finančních prostředků k pobytu na území. Ministerstvo poskytlo žalobci k odstranění vad lhůtu 20 dnů od doručení výzvy a poučilo jej, že nebudou-li vady odstraněny, žádost bude zamítnuta. Výzvu převzala zmocněnkyně žalobce dne 27. 8. 2021.
4. Žalobce doložil dne 9. 9. 2021 vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020.
5. Dne 17. 10. 2021 ministerstvo žalobce opět vyzvalo k odstranění vad žádosti. Z dokladů předložených žalobcem (platební výměr za rok 2020 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020) vyplynulo, že jeho úhrnný měsíční příjem je nižší než součet částek životního minima a nákladů na bydlení. Žalobce tak nedoložil, že splňuje podmínku uvedenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Ministerstvo proto žalobce vyzvalo k odstranění tohoto nedostatku tím, že doloží všechny své příjmy, jejich stálost a pravidelnost. Ministerstvo poskytlo žalobci k odstranění vad lhůtu 20 dnů od doručení výzvy a poučilo jej, že nebudou-li vady odstraněny, bude žádost zamítnuta. Výzva byla doručena zmocněnkyni žalobce dne 22. 10. 2021.
6. Žalobce po opakované výzvě dne 3. 11. 2021 opětovně předložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020 a dále výpisy z účtu a mezitímní účetní závěrku ke dni 1. 11. 2021. Zmocněná zástupkyně žalobce zaslala ministerstvu dne 1. 12. 2021 vyjádření, ve kterém uvedla, že žalobce má za to, že doložením výše uvedených dokladů odstraní veškeré nedostatky žádosti, a žádá, aby byl k odstranění případných vad vyzván.
7. Ministerstvo dne 21. 1. 2022 žádost zamítlo. Důvodem zamítnutí bylo, že žalobce prokázal příjem v částce nižší než je součet jeho nákladů na bydlení a životního minima. Nesplnil proto podmínku dostatečného finančního zajištění stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo doručeno žalobcově zmocněnkyni dne 26. 1. 2022.
8. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 10. 2. 2022 blanketní odvolání, ke kterému dne 23. 2. 2022 doplnil odůvodnění a přiložil dodatečné přiznání k dani z příjmů za rok 2020, přiznání k dani z příjmů za rok 2021 a vlastnoručně provedený výpočet daňového základu. Z přiložených dokladů podle žalobce vyplývá, že podmínku minimálního měsíčního příjmu splnil. Dodal, že na území České republiky pobývá od roku 2015, vytvořil si zde sociální a přátelské vazby a nedovede si představit svůj návrat do země původu.
9. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že souhlasí s výpočtem měsíčního příjmu žalobce, který je nižší než zákonem stanovené minimum. Doklady předložené žalobcem v odvolacím řízení nejsou způsobilé k výpočtu měsíčního příjmu, proto k nim nelze podle žalované přihlídnout. Žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka a délka jeho pobytu (od roku 2015) nenasvědčuje tomu, že by si žalobce vytvořil v České republice takové sociální vazby, které by mu bránily se opětovně začlenit do ruské

společnosti. Podle žalované je proto rozhodnutí přiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života.

III. Žalobní argumentace

10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
11. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgány při výpočtu částky minimálních finančních prostředků k pobytu nesprávně určily výši normativních nákladů na bydlení. Vycházely totiž z nákladů stanovených pro rok 2022, ačkoliv žalobce požádal o prodloužení doby platnosti svého povolení v roce 2021. Správní orgány měly tudíž vycházet z normativních nákladů stanovených právě pro rok 2021.
12. Ve druhém žalobním bodu uvádí, že se správní orgány dopustily formalismu stran „zásady přiměřenosti zásahu do osobnostních práv“. V České republice žije od svých 18 let, začal zde studovat a nyní se živí jako OSVČ. Za dobu svého pobytu si zde vytvořil přátelské vazby a intimní vztah s přítelem, se kterým sdílí společnou domácnost. Tuto skutečnost žalobce v řízení před správními orgány neuvedl, protože v Rusku „je problém přiznávat se k takovým vztahům“. Ke svým tvrzením doložil dvě čestná prohlášení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
14. K prvnímu žalobnímu bodu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že Česká republika je právním státem, ve kterém je umožněno uzavřít registrované partnerství, a nerozumí proto, proč žalobce skutečnosti o svém partnerském vztahu nesdělil již v řízení před správními orgány. Odkázala na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že je věcí žalobce, zda sdělí skutečnosti o svém soukromém životě, které jsou důležité pro posouzení žádosti.

V. Posouzení věci soudem

15. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaná souhlasila výslovně a žalobce konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
17. Žaloba není důvodná.
18. Žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že správní orgány nesprávně posoudily výši normativních nákladů na bydlení. Z napadeného rozhodnutí i správního spisu je zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo, že žalobce nesplnil podmínku minimálního měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přitom při výpočtu požadovaného měsíčního příjmu vůbec nevycházel z normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, jak tvrdí žalobce, ale správně z částky, kterou žalobce věrohodně prokázal jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na své bydlení. Z žalobcovy nájemní smlouvy založené ve správním spisu vyplývá, že skutečné měsíční náklady žalobce na bydlení činily 7 266 Kč.

19. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, neboť vycházely ze skutečných nákladů na bydlení, které žalobce sám tvrdil i věrohodně prokázal. Tuto námitku proto soud hodnotí jako nedůvodnou, neboť se zcela mýjí s důvody napadeného rozhodnutí.
20. Žalobce dále namítá, že se žalovaná při posuzování přiměřenosti zásahu do „osobnostních práv“ žalobce dopustila formalismu. Z odůvodnění žaloby vyplývá, že žalobce namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Do jiných osobnostních práv žalobce napadené rozhodnutí ani zasáhnout nemohlo.
21. Ze znění zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek podle § 46 odst. 7 písm. b) citovaného zákona, které je předmětem nynějšího posouzení, nebyly správní orgány povinny posuzovat přiměřenost jeho dopadů ve smyslu § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně vyplývá, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). K jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, bod 19).
23. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci žalobci), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 6. 11. 2019, čj. 7 Azs 345/2019-22, ze dne 20. 2. 2020, čj. 7 Azs 369/2019-23, ze dne 30. 3. 2020, čj. 1 Azs 513/2019-34, ze dne 12. 8. 2020, čj. 10 Azs 296/2019-31, ze dne 5. 11. 2020, čj. 7 Azs 234/2020-32).
24. V posuzované věci žalobce v řízení před správními orgány zamlčel, že udržuje intimní vztah s přítelem, se kterým sdílí společnou domácnost. Správním orgánům tedy nelze nijak vyčítat, že se touto skutečností ve svých rozhodnutích nijak nezabývaly a v souladu s tehdy dostupnými informacemi dovodily, že na území ČR nepobývá žádný z jeho rodinných příslušníků, a naopak má rodinné vazby v zemi původu. Stěžovatel uvedenou skutečnost netvrdil dokonce ani v odvolacím řízení, pouze stručně uvedl, že se v České republice sociálně a ekonomicky integroval a že si neumí představit život v zemi původu. Přiměřenost se přitom vždy posuzuje na základě informací zjištěných v konkrétní věci (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
25. Soud proto nemá za to, že by se ze strany správních orgánů jednalo o příliš formální či nepřiměřený postup. Správní orgány své závěry o přiměřenosti dopadů do žalobcova života přesvědčivě odůvodnily. Nelze jim vyčítat, že se nevypořádávaly s námitkami nepřiměřenosti, které žalobce v řízení nijak nepodložil, či je dokonce vůbec netvrdil.
26. Skutečnost, že udržuje intimní vztah s přítelem, uvedl žalobce až v žalobě. Samotná existence partnerského vztahu však automaticky neznamená nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života. Ani ze samotných žalobcových tvrzení neplyne, že by jeho

partnerský vztah dosahoval takové intenzity, aby založil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho života. Proto soud nepovažoval za potřebné provést k důkazu žalobcem předložená čestná prohlášení. I kdyby totiž bylo jeho tvrzení o existenci partnerského vztahu prokázáno, nestačilo by k závěru o nepřiměřeném zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. V tomto ohledu soud též zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím nedošlo k žalobcově správnímu vyhoštění či zákazu pobytu na území. Žalobci tudíž není bráněno, aby zde pobýval na jiné pobytové oprávnění (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 Azs 212/2017-36, bod 17).

27. I druhá žalobní námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, nicméně jí nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Proto jí soud náhradu nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.